

Ljubomir Đukić

csak tizennyolc éven aluliaknak

amíg a frakkomban fürödtem
a parton egy cigányfiút kilencbe vágta
könnyeim most érte hullanak
a könnyek poharából
s majd ha felébredek
tizenhat óra lesz
s ha kedves a létezés
akkorra már messze járjatok

itt pedig, kedves eber
követöm,
egy piros háromszögben
végzöldjék a képzelet

(Szabó Palócz Attila fordítása)

A lebilincsezett honfiak

végső ideje volna már, hogy a „szőke tiszán”
rendezzék a világ dolgait, ha nem is a
mennyből zuhantak közénk
szikrázva egymásra néznek
ottókám pistám és ljubókám
három őskanizsai diszkrécióban ébredés
nyelvöltögető költői nyelven
saját verseik szilánkjaiként mondanák,
lebilincselve meghonosodtak itt

a szél majdan odébblibbenti a levelet
filantróp módon kél a kapcsolat
a természet társaságában
önmagukból már ez is
átlapozható

(Szabó Palócz Attila fordítása)